

mitwind. So meie peame sedda polikkale
jätma: tullesal pühapäeval, kui Jum-
mal terwist annab, tahhame jälle seält al-
gada, kus meie tänna lõppetamise. Jäge-
ni kauaks Jummalaga keik, armad sob-
brad, ja olge termed et teie ni wiisipärrast
minno seltsiaa ollete heaks wõtnud! —

Nüüd läks Jõsep jälle kõi pole, rõ-
mus ommas süüdames, et temma jutud
wähhemalt sedda head ollid saatnud, et
rahwoke tänna ei saand joma. — Alaga
se rahwas, kui Jõsep sai ärralainud, kõi-
nelesid weel silmapilkmist isseleskes selle
tännase päwa ja nende asiade üle, mis
nemmad ollid kuulnud. Monned ütlesid:
„Se Jõsep on ommete üks moistlik mees!
„Kuida temma keik asja teab põhjani läb-
bikatsuda!“ — Teised ütlesid: „Küllap
„se näikse, et temma peab sakste polest!
„Küllap temmal kerge asj on nenda rääki-
„da, sest et temma isse moisa teggo ei
tee.“

tee.“ — Üks kolmas mees ütles: „sest
„minna nüüd ei tahha arro piddada: agga
„sedda ma tean ommeri, et ma kumme
„koppika koddont kasa wõtsin, mis ma
„kõrtsis piddin nahka pannema, ja nüüd
„ma kunnan omma kumme koppika jälle
„kõi.“ — Monned, kes keigenurjatunud
ollid ütlesid: „Läkki ommete wee kõrtsi,
„sutait wõtma!“ Ja nenda siis se seits
„lahkus: surem hulk läks kõi, ja monned
läksid kõrtsi.

Kolmas Pühapääw.

Kui Jõsep nüüd jälle kullasse läks, siis
leidis ta kulla liagidal üht meest, kelle
kurb südda temma silma näust paistis, ja
kes, känd ristis, ühhe põllo otsas seisis ja
halledaste selle põllo peäle wotis. Se oll
oddrateggemisse aeg, ja keik kulla-rahwas
ollid sel nädalal ommad oddrad mahha-
tet.